

Καί περί τούτων ἦναψε δεινότητα ἀγών,
 κί' ὁ Καθβαδίας, πούγινε μετὰ τοῦ Σαάρ-λουτσα,
 εἰς τούτων ἰσμημένε περί τῶν μακαζῶν
 πῶς εἶχαν φαίη τῆς ἑλθαίς κί' ἄφθασαν τὸ κουκούτσα.

Ἄποια καὶ γιὰ τῆς ἑλθαίς συζήτησις δευτή...
 κί' πάλι ποικεραλοῦν ἡ κάρσις ἡ τρανιάς,
 ἐν τούτοις ὅμως μ' ἔλ' αὐτὰ γνωστὴν δὴν θὰ γενῆ
 ἂν ἦσαν Σαλωνιτικαίς ἢ Καλαματιαναίς.

Φαντάσου, Περιλιέτο μου, πού φίνεσαι μὲ πόνοισ,
 ἕνα κουκούτσι τῆς ἑλθαίς νὰ ζῆ χιλιάδες χρόνους,
 καὶ σὺ, Ρωμῆος πολεμιστῆς μὲ ναργιλι μαρκουτίσι,
 νὰ γίνεσαι σὺν τὸν πηλὸ.
 κί' ἂπ' τὸ μεγάλο σου μακλὸ
 νὰ μὴν εὐρίσκειται σπιρὶ καὶ τόσο δὲ κουκούτσι.

Λοιπὸν καὶ πάλι γαίριτε, σκιρτῶντες σκιλετοί,
 κί' ἔλατε νὰ σὰς ράνωμε καμπόσα κομπετί.
 Γι' αὐτὸ τὸ πανηγύρι σας εἰς μείσις σὰς συγγαίω
 καὶ μ' ἔλους λαμπιδηφόρος καὶ σὰς καλημερίζω,
 κί' ἐπιθυμοῦσα κί' ἤθελα, βρε Περιλιῆ, νὰ ξέρω
 ἂν, ὅταν γίνης σκιλετός, ἔμπορὸν νὰ σὲ γνωρίζω.

Παραπολλὰ 'στους ζωντανούς ὀμιλήσ' ἂπ' τὸ κάρο,
 τῶρα θὰ πῶ καὶ 'στους νεκρούς κί' θὰ τοὺς ἐντριχάρω.
 Ἄμμι γνωρίζωμ καὶ σεῖς, πού πάντα νόκτα 'μέρα
 κοιμώσαστ' ἔδω πέρα,

τί μασκαράδες ἦσαστε καὶ παστρικά τακανάκια...
 ξέρω πολλούς, πού 'στὴ ζωῆ τὰ κάνανε πικακάκια,
 ξέρω πολλούς, πού 'στὴ ζωῆ μὲ τὴν ἀμάκα 'δρασανε,
 κί' ὕστερα σὺν ἀπίθαναν γιὰ δίκαιοι 'περάσανε.

Σταθθεῖς ἔμπρός μου νὰ σὰς 'δῶ,
 καὶ ξέρω τόσους ἂπ' ἔδω,
 πού 'ταίριάζε 'στὰ μούτρα σου μελάνιν τῆς σουπίεζ,
 κί' ὁ Θάνατος τοὺς ἔδειψε μὲ χρώματ' ἀνθρωπίεζ.

Ἐ! Περιλιέτο, κάθαρμα, περιτριμμα τῆς σφαίρας,
 πτωχῶν ἰδρώτα βύζαινε, πτωχῶν ἰδρώτα πίνε,
 κί' ὁ Θάνατος ἐπιειχῆς μοιράζει σ' ἔλους γέρας,
 θαρρεῖς πῶς τῆς Ἀπόκαρῆς Ἑλλανοδίχης εἶναι.

Γιὰ 'δὲς αὐτὸν τὸν σκιλετό... γνωρίζε τίνος νάναϊ...
 γιὰ κῦττα τὰ σαγόνια του... νομίζε πῶς πανάινε.
 Πέρα τὸ κεφαλάκι του γιὰ νὰ τὸ κάνης γύτρα,
 τί σκιλετός τρεῖ ντιστεγαί, περίκομπος, ὄρατος,
 μὰ πρόσεζε μὴ καὶ νεκρός ἀρπάξῃ καμμιὰ λύτρα
 τοῦ βρωμέτου σου κρέατος σὺν Σάβυλακ Ἐβραῖος.

Βλέπε κρανία, Περιλιῆ... ποῶν νάναϊ; τρέχα 'ρώτα...
 κί' ἂν εἶναι σήμερ' ἀδειανὰ νάσαν γεμάτα πρῶτα;
 Κί' ἂν εἶχαν κάτι πρό πολλοῦ,
 ὅμως αὐτὸ τὸ κάτι τί
 οὐσία νάτανε μακλοῦ,
 κἂν κοπιὰ, κἂν κομπετί;

Ἢ μία σκίψις, Περιλιῆ, γενεὴ τὴν ἄλλην σκίψιν,
 κί' ὁ διαρκῆς συλλογισμός βλάπτει πολὺ τὴν ψίφιν.
 Κῦττα... δὲν ἔχουν ἄντερα, δὲν τοὺς βρωμίζου ρῦποι...
 τί νὰ τὸ κάνης τὸ μακλό... καλλίτερα νὰ λειπῇ...

τόσο 'λιγώτερο θὰ 'βροῦν νὰ φάνε τὰ σκουλήκια...
 μὰ 'έξασα, χρειάζεται γιὰ τὰ μασκαράληκια.

Π.—Ἐγὼ, καυρῆνε Φακουλιῆ, μὲς 'στῆς ζωῆς τὸ ρεῦμα
 δὴν ἔβλω καὶ πολὺ μακλό... μού φθάνει τόσον πνεῦμα,
 ὅσοι νὰ μασκαρεύωμ καθ' ὄλον μου τὸν βίον
 καὶ πρῶτος τῆς Ἐπιτροπῆς νὰ πέρω τὸ βραβεῖον,
 καὶ 'στὸυ Θεάτου τοὺς χοροὺς νὰ κομπετοσκοτώνωμαι
 καὶ σὺν πειράζω μασκαράς νὰ μὴν ζυλοφορτώνωμαι.

Φ.— Ἄκουσε θρήνους παρεκί,
 θαρρῶ πῶς κλαίνε μερικὸί,
 καὶ γραψέτε 'στὸ μαρκῶρον τὸ κατηρῆς καὶ κρῦον
 πῶς τόκανε ψυχρότερον ἢ χυσίς τῶν δακρῶν.
 Μὰ κῦτταζε... κυλιόνται λευκῶν μνημάτων λίθοι,
 καὶ φαίνονται χορδόντα γυμνῶν σκιλεθρῶν ἐλαθήθ.

Μοιρολογίστρας 'πίσω τῶν στριγγιζῶν ξεμαλλάραις,
 μὰ 'δὲς κί' ἐκείνη, 'δὲς κί' αὐτὰ
 τὰ ντεκλιτὰ τὰ ζηλυτὰ,
 καὶ τῶν χορῶν τῆς ζωνταναίς θυμητοῦ κοκκαλιάραις.
 Θαρρεῖς πῶς ἦλθαν κί' ἔδω 'στὸ γένει τὸ μεγάλο
 νὰ κάνουν δυνατὸ σουζέ καὶ 'στῶν νεκρῶν τὸ μάλο.

Π.—Καὶ δὴν 'μποροῦσαν τάχατε τῆς σφαίρας οἱ βροτοί
 νὰ ζοῦνε σὺν ἀνάσθητοι κοκκαλίον σκιλετοί,
 καὶ δίχως νάχουν ὄργανα μονάχα νὰ κινούνται,
 κί' ἔτσι ποτὶ γιὰ τίποτα νὰ μὴν παραπονοῦνται;

Ἄς ζῶσα τείτοις σκιλετός τοῦλάχιστον ἐγὼ,
 μὲ σφιγγὸς φιλοπόλεμον ποτὶ νὰ μὴ σφιγγῶ,
 νὰ μὴ μακραινωμαι γιὰ σὰς Ρωμῆοι συμπαιτῶται,
 καὶ μένω τὰ σαγόνια μου ν' ἀνοίγω πότε πότε
 γιὰ νὰ γελῶ μὲ τὸν καλὸ καὶ μὲ τὸν πρωτοκλιετῆ,
 τὸν βλάκα τὸν ἀλληθινὸ, τὸν ἔξυπον τὸν ψεύτη,
 μ' ἐκείνους, πού λιγόνονται γιὰ θεσκαρούς πλουσίον,
 μ' ἐκείνους, ὅπου λαχταροῦν τὸ κρέας τῆς πλησίον,
 μὲ ρήτορας μακριακοῦς,
 κροτούτας ὡς πυραυλοῦς,
 μὲ βομολόγους ἤθιλοῦς,
 μὲ σιμολόγους: ραβύλους,
 καὶ νὰ κῦτταζῶ σκιλετός τὸ σκιλετωδὲς κράτος,
 πού τοῦσκαψε τὰ σωθιὰ καθέναν μουλαράτος.

Μόνω μὰ λύπη κάποτε ἂμ' ἔτρωγε, βρε βρεθί,
 ὅπου δὴν ὄθαχ σὺν καὶ σὰς ἀδένα σιλωδῆ,
 γιὰ νὰ 'μπορῶ, βρε Φακουλιῆ, νὰ φτῶν τὸν ντουνηζ,
 καὶ πρῶτα πρῶτα τῶν Ρωμῆων τὴν βρώμικη γωνιά;
 πού δὴν τὴν ἐκαθάρισε κί' ἡ Καθαρὰ Δευτέρα,
 κί' ἡ Δόξα τῆς ἡ χλαστικῆ, σκιλεθροῦ ἔρποτερα,
 μὲ Καρναβάλους περπατεῖ
 καὶ μὲ Καρναβαλιναίς
 σὲ λάφυρ' ἀπὸ κομπετί
 κί' ἀρράταις καθβαλιναίς.

Μὰ τῶρ' ἂς κάνωμε κί' ἐμεῖς 'στους τάφους ἕνα γύρο
 κί' ὕστερα νὰ γνωρίσωμ 'στὴν πόλι νὰ σὲ δειρῶ.

Ἄλῃ Πασσας Τεπενιελῆς,
 ἔργον Θωμᾶ Παπαθωμᾶ,
 μετὸν δυναμῶος πολλῆς,
 τὸ συνιετῶ πα· τοῦ θεμᾶ.